

Jyllands-Posten

11.02.2007 KL. 03:00

JP-interview med Henrik Nøbbe

Henrik Nøbbe Rasmussen blev mandag 14. maj 2007 dræbt i Irak. Vi bragte i februar 2007 dette interview med ham forud for hans udsendelse til Irak.

AF KASPER SCHÜTT-JENSEN

Henrik Nøbbe har brugt det meste af et år på at forberede sig på opgaverne i Irak. I den forgangne uge tog han og omkring 370 andre danske soldater af sted til danskernes nye lejr Camp Einherjer i Basra.

Her skal de udføre sikkerhedsopgaver gennem de næste seks måneder.

Henrik Nøbbe er klar til seks måneder i Irak, da han natten til torsdag står ret i Karup Lufthavn.

Han har tilbragt det meste af et år i hærens øvelsesterræn, pakket sin rygsæk, klippet håret kort og taget ørkenuniformen på.

Nu mangler han bare at sige farvel til familien, der sidder og venter i lufthavnens cafeteria, inden han kan gå ombord på flyet til Kuwait. Derefter går turen videre til Basra i det sydligere Irak, hvor soldaterne skal indkvarteres i den helt nye lejr Camp Einherjer.

Der er stillet kage og termokander med kaffe frem på et langt bord i lufthavnens cafeteria, og langs væggene sidder soldaterne og tæller minutterne.

En time inden afgang tager Henrik Nøbbe sin rygsæk på.

»Der er kommet nye regler,« siger han.

»Der har tidligere været problemer med nogle pårørende, der ikke ville give slip. Derfor er vi nødt til at tage afsked nu.«

Soldaterne smider deres rygsække op på en lastbil og stiger ind i en blå bus, der skal fragte dem hen til afgangshallen.

Henrik omfavner sin far, mor og storebror.

»Der sker mig ikke noget,« siger Henrik til sin mor, der står tilbage med tårer i øjnene.

»Du skal ikke være urolig for mig, jeg passer godt på mig selv.«

20-årige Henrik Nøbbe fandt interesse for forsvaret i folkeskolen, da han i 9. klasse var erhvervspraktikant på Aalborg Flyvestation.

Han kunne godt lide at blive presset til det yderste og fik mange gode kammerater.

»Men jeg vidste selvfølgelig godt, at jeg skulle være 18 år for at komme i forsvaret,« siger den unge soldat, der egentlig havde påbegyndt en slagteriuddannelse som pølseemager hos Tulip i Brabrand, da han i februar sidste år tog hul på sin værnepligt hos kamptropperne i Holstebro.

»Efter 10 måneder med ensformigt arbejde på slagteriet gik det op for mig, at jeg ikke gad at stå og skære i en halv gris hele dagen. Desuden var jeg ret imponeret over kamptropperne i Holstebro, de så rimelig cool ud med deres sorte baretter. Det er jo panserinfanteristerne, the ground troops. Kampvognene er også flyttet til Holstebro, og vi bliver så godt uddannede, at forsvaret har os under skarp observation for at lure os kunsten af.«

For et år siden havde Henrik Nøbbe ingen planer om at tage til Irak. Dem lagde han først et par måneder inde i sin værnepligt.

Han hørte om mulighederne for at komme til Irak, og blev med tiden mere og mere tændt på at komme af sted.

»Der bliver sendt rigtig mange af sted fra Holstebro, og man går selvfølgelig også og gejler hinanden op. Man udvikler et rigtig stærkt kammeratskab og vil ikke svigte alle de andre ved at springe fra i sidste øjeblik,« siger Henrik Nøbbe, der er begejstret for det specielle sammenhold.

»Vi har alle sammen prøvet at ligge på vagt i en sump i fem timer, mens vores kammerater uden for forsvaret aldrig har prøvet noget hårdere end at træde i et stykke tyggegummi på vej hen til kiosken. Når man bliver presset så hårdt, udvikler man automatisk et meget stærkt sammenhold. Man lærer hinandens svagheder at kende, udvikler sig som mennesker og lærer at tænke som en gruppe i stedet for bare at have fokus på sig selv hele tiden.«

Selvom Henrik Nøbbe gennem længere tid har haft et billede af et ødelagt land på nethinden, tager han ikke af sted for at redde nogen.

»Jeg glæder mig til at opleve den fremmede kultur, men jeg skal ikke redde hele verden. Det er ikke min opgave.«

Han skal til gengæld være med til at eskortere andre danske enheder rundt i området, ligesom han skal dele flyers ud til de lokale, så de kan følge med i genopbygningsplanerne.

»Jeg har mine konkrete opgaver, og dem løser jeg. Jeg har ikke noget større perspektiv.«

Siden Henrik Nøbbe tog beslutningen om at tage af sted, har han haft svært ved at tale med kammerater uden for forsvaret om Irak.

Han synes ikke, at han selv opfører sig anderledes over for nogen, men føler til gengæld, at mange har ændret adfærd i forhold til ham.

»De spørger, om jeg virkelig tør tage af sted og viser ligesom lidt for meget hensyn. Jeg svarer altid selvsikkert og siger, at jeg selv har valgt det og er klar til at tage til Irak. Jeg er ikke bange, og det er blevet mit standardsvar. Det har altid været rart at være hjemme på

weekend i Århus, men nogle gange glæder jeg mig bare enormt meget til at komme tilbage til soldaterkammeraterne i Holstebro. For de skal også af sted til Irak og ved, hvilke tanker man går rundt med. De er de eneste, jeg kan tale med om den slags.«

Den sidste fredag aften inden afrejsen tilbringer Henrik Nøbbe på Diskotek Broen i Århus Havn.

Han har vundet 800 kroner i kasinoet på Hotel Royal og vil give den gas i byen, da han hverken kan drikke alkohol eller flirte med pigerne i løbet af de kommende seks måneder.

Han når lige at bestille en stor fadøl i baren og tage et par slurke, inden han løber ud på dansegulvet og giver sig til at springe rundt i takt til den høje tecknomusik.

»Jeg kommer virkelig til at savne tøserne,« udbryder han.

»Bare det at være fri til at gå hen og tale med en eller anden på et diskotek.«

Han har ingen kæreste i øjeblikket, og det er helt bevidst.

»Hun ville bare være en klods om benet, hvis jeg skulle gå og spekulere på et forhold, mens jeg samtidig skulle koncentrere mig om de daglige opgaver i Irak. Skilsmisseprocenten blandt udsendte soldater er ekstremt høj, og selv om man kan ringe til hinanden og kommunikere på e-mail, er den slags langdistanceforhold rigtig svære at have med at gøre.«

Selvom Henrik Nøbbe må undvære byturene de næste seks måneder, har han en del af sit civile liv med til Irak. Han får rig mulighed for at dyrke sin interesse for sport i lejren.

»Vi kan bruge træningslokalerne og spille volleyball og fodbold. Jeg er kæmpe fan af Liverpool, så jeg håber da på at møde nogle engelske fans dernede.«

Han er dog klar over, at opholdet i Irak kommer til at byde på alvorligere oplevelser end boldspil. Han skal med ud på patrulje og er ligesom de øvrige soldater nødt til at tjekke for vejsidebomber, når køretøjerne skal over broen til danskernes ansvarsområde Al Harta.

»Der er allerede én soldat, der er blevet dræbt der, og det bliver virkelig syret, når jeg skal tjekke broen for bomber første gang. Så står man der pludselig. Der er biler over det hele, og man kan overhovedet ikke sammenligne det med en øvelsessituation herhjemme. På sådan et sted er der en reel risiko for at havne i ildkamp. Der er måske to mand, der går frem og skyder et par byger, og jeg aner ikke, hvordan jeg vil reagere. De lokale ved garanteret godt, at der kommer et nyt hold, så de vil nok prøve os af,« siger Henrik Nøbbe og holder en kort tænkepause.

»Vi bliver sikkert ret pressede den første måned. Jeg vil helst være fri for at skyde på nogen, men jeg er parat til at gøre det, hvis det bliver nødvendigt. Hvis der er nogen, der har nosser nok til at skyde på mig, så må de også have nosser nok til selv at blive skudt på. Nogle oplever ildkampen i slowmotion, mens det går vildt stærkt for andre. Det er en naturlig reaktion at pisse i bukserne, men hvordan jeg selv reagerer, det er jeg spændt på at finde ud af. Undersøgelser viser dog, at de fleste reagerer per instinkt og gør det, de er

trænet til under uddannelsen,« siger Henrik Nøbbe, der er godt tilfreds med de scenarier, han og de øvrige soldater har været igennem på hærens øvelsesterræn.

»Vores overordnede har været gode til at gøre det hele virkeligt, men man kan bare ikke forberede sig helt på, hvordan det bliver dernede. Så nu glæder jeg mig bare til at stå i den virkelige situation.«

I dagene op til afrejsen besøger Henrik Nøbbe sin familie. Han er færdig med øvelserne i Holstebro og bor et par dage hos sin far, Kent Nøbbe, i Århus, hvor en del af tiden går med at se videofilm. På sofabordet i stuen ligger omslaget til Piger i trøjen med Dirch Passer og Karl Stegger, som de så for et par dage siden.

»Jeg er vild med film og tager omkring 80 dvd'er med til Irak,« fortæller han, mens faderen sidder ved siden af og ser og stolt ud.

»Skal du ikke have slips på, når du skal af sted,« spørger han, da sønnen tager ørkenuniformen på.

»Nej,« svarer han.

»Nu er det ikke ligefrem dronningens fødselsdag, vi skal til.«

Ifølge faderen, har Henrik altid været vild med krig.

»Som barn legede han hele tiden soldat, og siden er han blevet helt vild med skydevåben og computerspil. Han får en oplevelse for livet i Irak, og jeg vil ikke forhindre ham i at gøre, som han helst vil. Han er gammel nok til at tage sine egne beslutninger, og jeg er sikker på, at han har tænkt det her ordentligt igennem. Desuden er der flere, der dør i trafikken end i Irak,« siger han, mens Henrik Nøbbe nikker anerkendende.

»Vi er godt uddannede hjemmefra, og der er otte hold, der har gennemgået det hele før os. Der er otte hold, som har tjekket for vej bomber før os, og vi kan læne os op ad alle deres erfaringer.«

Det betyder meget for ham, at hans forældre støtter ham i at tage af sted.

»De er begge to stolte, men min mor er også meget nervøs,« siger han, da han sidder hjemme hos sin mor, Joan Bach, den sidste aften inden afrejsen til Irak.

»Det her er helt klart værre for min mor, end det er for mig. For hun går jo rundt i uvished herhjemme, mens jeg har mine konkrete opgaver at forholde mig til.«

Joan har da også håbet på, at Irak bare var en fiks idé, som Henrik ville glemme igen.

»Han er jo begyndt på mange andre ting, han ikke har gennemført, så i mit stille sind har jeg gået og håbet på, at han ville komme på andre tanker. Jeg har det selvfølgelig ikke godt med, at han skal af sted, for vi hører hele tiden om selvmordsbomber og skyderier i fjernsynet. Før var jeg nærmest ligeglad med nyhederne, men nu skal jeg hele tiden ind på tekst-tv for lige at se, om der er noget nyt fra Irak,« siger hun og kigger sin søn i øjnene.

»Men han får en stor oplevelse, og jeg støtter ham selvfølgelig i det.«

Joan Bach har deltaget i flere informationsmøder om Irak på Det Jyske Dragonregiment i Holstebro.

»Det betyder meget for mig at vide så meget som muligt om det sted, han skal være. Nu ved jeg, at han får god mad og bor under ordentlige forhold. Hvis ikke jeg havde fået al den information, måtte jeg måske nøjes med tv-avisen, der kun fortæller om, hvor mange, der er døde af bomber. Nu har jeg accepteret, at han skal af sted, men det bliver alligevel hårdt at skulle sige farvel i lufthavnen.«

kasper.schutt@jp.dk